

نمایش «جوادیه» به نویسندگی کهید تاراج و کارگردانی رامین معصومیان از ۵ تا ۲۰ اسفندماه در سالن شماره ۲ تماشاخانه سپند روی صحنه است. بازیگران این نمایش عبارتند از: فرهاد مهر خیرانی، ناهید محمودی، حمیدرضا کمال پور و عقیل بهرامی. از دیگر عوامل این اثر می‌توان به حمیدرضا کشور دوست؛ مشاور کارگردان، گلاره روستایی؛ دستیار کارگردان، سعید زارع محمدی؛ مدیر تولید، عرفان راشد؛ مدیر صحنه، مرجان سعدالدین؛ طراح صحنه و لباس، حمیدرضا کشور دوست و مرجان سعدالدین؛ ساخت دکور، سپهر بهرامیان؛ چهره پرداز، امیر ترحمی؛ طراح نور، علیرضا ترحمی؛ نورپرداز، مجتبی حسینی؛ صدا، علی دولت‌آبادی؛ پوستر و بروشور، علی دولت‌آبادی؛ عکاس، فاطمه علی‌پناهی؛ چهره‌پرداز، سببا حیدر خانی؛ روابط عمومی و صادق سیادت؛ مشاور رسانه اشاره کرد. در خلاصه نمایش آمده است: روایت چهار جوان در دهه ۶۰ محله جوادیه... ما نمایش‌هایی درباره جامعه خودمان، خیلی کم داشته‌ایم. این روزها بیشتر کارگردان‌ها، متن‌های خارجی یا اقتباسی اجرا می‌کنند و متأسفانه از اجتماع خودشان فاصله گرفته‌اند. اما این اثر به خوبی دوره تاریخی از کشور را روایت می‌کند که قطعاً مخاطب از آن دوران خاطره داشته و با موضوع و شخصیت‌های آن ارتباط برقرار می‌کند. به بهانه اجرای این نمایش، گفت‌وگویی با رامین معصومیان؛ کارگردان این اثر، داشته‌ایم که در ادامه می‌خوانید.

آقای معصومیان یک مقدار از ویژگی‌های کلی نمایشنامه کهید تاراج بفرمایید. این متن چه ویژگی‌های بارز و ویژه‌ای داشت که شما را ترغیب به اجرا کرد؟

استخوان‌بندی متن کهید تاراج بسیار قابل توجه و جالب بود. نمایشنامه از چارچوب بسیار دقیق و شکل‌گیری درام خیلی خوبی بهره‌مند است و همین مسئله بسیار مرا جذب کرد. همچنین شیوه مونولوگ‌گویی در متن که چهار جوان در دهه ۶۰ در محله جوادیه را روایت می‌کند به خوبی حال و هوا و اتفاقات روی داده در آن دوران را بازگو می‌کند و در نوع خود جالب است. این موضوعاتی که گفته شد بسیار قابل توجه و بااهمیت بود و مرا به این متن جذب کرد.

نمایش «جوادیه» چه پیامی در خود دارد و سعی می‌کند چه مسائلی را به مخاطب خود گوشزد کند؟

دغدغه اصلی این متن در واقع همان دغدغه‌های جوانان در دهه ۶۰ است که

دستخوش اتفاقات گوناگونی از جمله جنگ، انقلاب و... شده است. بازتاب ویژگی‌های این نسل همچنان در حال حاضر نیز وجود دارد و ما شاهد زندگی حال آن‌ها با در نظر گرفتن مشکلاتشان در آن دهه هستیم. به‌طور کل هر درامی چیزی را به مخاطب خود می‌رساند و هر کسی به اندازه درک و فهم خود از آن بهره می‌برد. من لزوماً پیام خاصی برای مخاطب خود نداشته‌ام، ولی طبق متن و درام قصه سعی کرده‌ایم قربانی شدن یک‌سری جوان که تنها به واسطه اشتباهاتی که منجر شده‌اند و در نهایت بر اثر آن کشته می‌شوند را به تصویر بکشیم.

لطفاً یک مقدار از انتخاب بازیگران کار بفرمایید.

عقیل بهرامی و فرهاد مهر خیرانی از دوستان قدیم من بودند که در این کار با من همکاری کرده‌اند. ما پیش از این هم سابقه همکاری در تئاتر را داشته‌ایم. من ابتدا از این دو برای بازی دعوت کردم و بعد از آن، دو بازیگر دیگر انتخاب شدند.

مخاطبان از اثر چطور استقبال کرده‌اند؟ آیا آن‌طور که شما تصور می‌کردید نمایش مورد استقبال قرار گرفت؟

خیلی تعریفی ندارد. ما هم مانند دیگر دوستانی که در این فضا فعالیت می‌کنند از استقبال گسترده‌ای برخوردار نیستیم. متأسفانه این روزها حال تئاتر خوب نیست ولی نمی‌توانم بگویم که باز خورد ضعیفی داشته‌ایم در حد خود تماشاگر داشته‌ایم و امیدوار هستیم که تعداد آن‌ها افزایش پیدا کند.

لطفاً یک مقدار از نورپردازی و طراحی صحنه نمایش بفرمایید.

طراحی نور خیلی خلاقانه و خوب شکل گرفت و من به‌عنوان کارگردان اعتقاد دارم بسیار هوشمندانه و بسیار با کارمان نیز هماهنگ است. طراحی صحنه نیز انصافاً خوب و درست از آب درآمده است.

همان‌طور که خودتان فرمودید حال تئاتر خیلی خوب نیست و شاید خیلی اوضاع مناسبی نداشته باشد. در این چند سال اخیر ما شاهد این مسئله هستیم که چهره‌های شناخته‌شده از سمت مردم به شدت به سمت تئاترهای حرفه‌ای مایل شده‌اند. نظر شخصی شما به‌عنوان فردی که در این زمینه فعالیت می‌کنید چیست؟

این فلسفه کار کردن با چهره‌ها و اقلوس و بی‌معنا شده است. حتی تئاترهایی

وجود دارد که چهره‌ها در آن‌ها نقش آفرینی می‌کنند اما فروش بالایی ندارد و چندان دیده نمی‌شوند. صرفاً حضور چهره‌ها در تئاتر کمکی به فروش و استقبال آن اثر نمی‌کند. اوضاع جیب مردم خراب است و دیدن یک تئاتر با هزینه خیلی معمولی برای خیلی از افراد صرف نمی‌کند. در کل من به‌عنوان کارگردان، هیچ علاقه‌ای به حضور بازیگران، صرفاً برای دیده شدن و فروش بیشتر ندارم. به نظرم اگر افرادی با علاقه به دیدن یک نمایشی بروند بسیار باارزش‌تر از حضور اسمی خاص در آن کار خواهد بود.

پس شما به‌طور کل با ورود چهره‌ها (نه آن‌هایی که از ابتدا کارشان را با تئاتر شروع کرده‌اند) که مردم بیشتر در سینما و تلویزیون آن‌ها را دیده‌اند مخالف هستید؟

مخالفت من از آن جهت است که چرا تئاتری‌ها آسان وارد سینما نمی‌شوند اما سینمایی‌ها هر زمان اراده کنند به تئاتر می‌آیند؟ هیچ تناسب منطقی در این میان وجود ندارد با توجه به این که همه اعتقاد دارند که پایه همه هنرها تئاتر است. من فکر می‌کنم هر کسی باید در فضای کاری مخصوص خود فعالیت داشته باشد.

شما از اجرا در تماشاخانه سپند که به تازگی آغاز به کار کرده است رضایت دارید یا ترجیح می‌دید در تماشاخانه دیگری نمایش خود را روی صحنه ببرید؟

من از تماشاخانه سپند بسیار رضایت دارم. این سالن با مدیریت جدید خود بسیار موفق ظاهر شده و من از مدیریت و همه عوامل آن که دست به دست هم داده‌اند که این سالن احیا شود بسیار سپاسگزار هستم. در گذشته این سالن مطلوب من برای اجرای صحنه‌ای نبود ولی الان واقعا در فضای تئاتری ما مفید واقع شده است.

اگر نکته یا مسئله‌ای در ارتباط با نمایش وجود دارد به‌عنوان سخن پایانی بفرمایید.

از شما خیلی ممنونم. امیدوارم که حال تئاتر بهتر شود، تعداد مخاطبان افزایش پیدا کند و سالن‌های ما همیشه پر باشند.

رامین معصومیان از «جوادیه» به «صبا» می‌گوید

جای خالی تماشاگران

